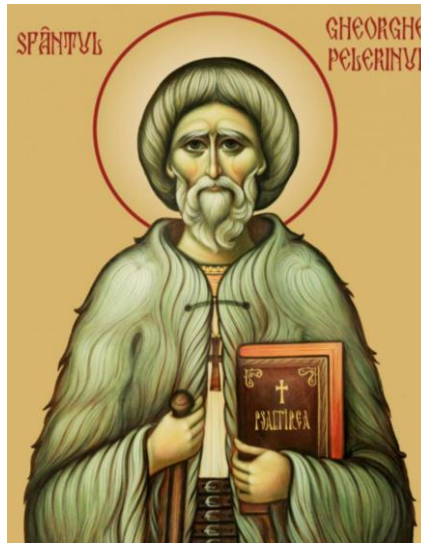

DIN PROROCIRILE SF. GHEORGHE PELERINUL

Este cunoscut faptul că mulți dintre cei care au bineplăcut lui Dumnezeu printr-o viață trăită în sfințenie au avut darul înaintevederii și al profeției. Există mărturii în acest sens și despre Sfântul Gheorghe Pelerinul, relatate tot de Părintele Ioanichie Bălan.

Evdochia Ștefan își aduce aminte de cele auzite de la tatăl său: „În anul 1914, tata măcina la moară și a venit Moșul Gheorghe și a intrat la el și a început a-i zice că va începe război, dar să nu se teamă că se va întoarce sănătos de pe front, însă fratele lui nu se va întoarce întreg. Și într-adevăr așa a fost, că tata s-a întors sănătos, iar fratele lui a venit fără o mână din război”.

A doua profeție împlinită este mărturisită de Maica Zenovia Iacov de la Mănăstirea Văratec. Ea amintește totodată și de un miraculos și neuitat dar pe care l-a primit de la Dumnezeu prin mijlocirea harismaticului om.

Sf. Gheorghe Pelerinul,
icoană

Redăm chiar cuvintele ei: „M-am născut într-o familie numeroasă, eram săraci, purtam opinci vechi, rămase de la frații mei mari; mă plângeam tot timpul că-mi este frig la picioare. Când am împlinit șase ani, am mers cu bunica la Mănăstirea Văratec și am văzut un moș care umbla desculț prin zăpadă. Bunica mi-a zis: -

– Uite-l pe Moș Gheorghe Lazăr!

Eu am alergat la dânsul și l-am întrebat:

– Matale nu ți-e frig?

– Nu! A răspuns moșul. Uite, poți să pui mâna pe picioarele mele. Am pus mâna pe picioarele lui și am văzut că erau calde. Din clipa aceea nu mi-a mai fost niciodată frig la picioare.

După câțiva ani l-am întâlnit din nou pe Moșul Gheorghe Lazăr și l-am întrebat ce să fac pentru că părinții mei vreau să mă căsătorească, iar eu doream să vin la mănăstire. El mi-a răspuns:

– Vei mai rătăci câțiva ani în lumea cea deșartă, dar vei sfârși în mănăstire. Eu am ascultat de părinți, m-am căsătorit, iar după câțiva ani soțul meu s-a mutat la cele veșnice, așa că după câțiva ani am venit la Mănăstirea Văratec și așa s-a împlinit cuvântul Moșului Gheorghe Lazăr”.

O altă profeție a lui s-a împlinit odată cu evenimentele petrecute la Mănăstirea Sihăstria către sfârșitul vieții starețului Ioanichie Moroi.

În ziua de 30 mai 1941, mănăstirea a ars în întregime și din cauza lipsei chiliilor, o bună parte din părinți și frați au fost risipiți pe la alte mănăstiri și schituri, spre îndurerarea păstorului care privea neputincios la cele petrecute. După aceste întâmplări nefericite a venit alta la fel de grea: Părintele Ioanichie a fost bătut și jefuit de tâlhari, întâmplare după care și-a pierdut lumina ochiului drept. Atunci și-a adus aminte de cuvintele mult pomenitului Moș Gheorghe, care prin anii 1910-1915 venea pe la Sihăstria și dădea multe sfaturi părinților și fraților. Odată a profețit Părintelui Ioanichie despre aceste multe și grele ispite. „Și acum, când vedea atâtea încercări singur se mângâia zicând: «Bietul Moș Gheorghe, de câți ani nu mi-a prevăzut el aceste ispite!».”

Blândul Gheorghe Lazăr și-a cunoscut dinainte și momentul trecerii la Domnul. „Adesea îl întrebau călugării apropiați și ucenicii:

– Când ai să mori, Moș Gheorghe?

– Ei, draguță, eu am să mor când s-or tulbura popoarele [...] și la moartea mea va fi sărbătoare și vor trage clopotele din țară .

Era în 1916, la Adormirea Maicii Domnului, când România a intrat în război.

(www.doxologia.ro)